

Vonnis d.d. 21 september 2006

Tabel nr.: 06/3489

Rol nr.

Vonnis nr.: 1095

De Rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde, **vijfde kamer**, zetelend in burgerlijke zaken, heeft volgend vonnis gevelde:

Ten verzoeken van:

DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR, bevoegd voor het grondgebied van de provincie , met kantoor gevestigd te ;

- eisende partij bij exploit van gerechtsdeurwaarder met kantoor te d.d. 30/08/2005,
- hebbende als raadsman Mr. , advocaat te en alwaar keuze van woonplaats wordt gedaan;

tegen:

01. , geboren , gepensioneerde, wonende te ;

02. , ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder het nr. , B.T.W. nr. BE met vennootschapszetel te

- verwerende partijen;
- hebbende als raadsman Mr. , advocaat te

De artikelen der wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werden nageleefd.

De rechtbank hoorde de partijen in hun middelen en besluiten op de openbare terechtzitting van 22 juni 2006 en de overgelegde stukken werden ingezien.

1. Voorwerp van de vordering:

De vordering van de eisende partij strekt ertoe op grond van artikel 151 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie op de ruimtelijke ordening (kortweg D.O.R.O)

- verweerders voor wat betreft het wijzigen van het reliëf zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, te horen veroordelen tot het *herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand* van het perceel / onroerend goed gelegen te t, kadastraal gekend onder

, inhoudend :

- ° het verwijderen van alle gestorte materialen naar een daartoe bestemde stortplaats;
- ° het verwijderen van de gestationeerde vrachtwagens en containers en
- ° het herstellen van het maaiveld tot op het oorspronkelijk niveau,

met als modaliteit de termijn van uitvoering van dit herstel te bepalen op 6 maand én machtiging te verlenen aan eisende partij tot ambtswege uitvoering bij gebreke aan uitvoering binnen de vooropgestelde termijn;

- zo ook verweerders te horen veroordelen tot de *onmiddellijke staking van het strijdig gebruik* van voornoemd perceel inhoudend het perceel niet langer gebruiken om containers en / of vrachtwagens te plaatsen;

- verweerders tevens een dwangsom van 125 euro per dag vertraging, te rekenen vanaf het verstrijken van de aan de hoofdveroordeling gekoppelde termijn, te horen opleggen én hen te horen veroordelen tot de kosten;

dit alles bij een voorlopig uitvoerbaar verklaard vonnis.

2. Feiten en standpunten van partijen:

2.1. Eerste verweerder is eigenaar van het perceel / onroerend goed gelegen te , kadastraal gekend onder , dat gebruikt wordt als parking voor de vrachtwagens en containers van tweede verweester , waarvan eerste verweerder zaakvoerder is.

Voormeld terrein is gelegen in agrarisch gebied.

Blijkens stuk 1 van eisende partij meldde de afdeling milieu-inspectie bij proces-verbaal van 23 juni 1998 dat een terreinophoging verwezenlijkt werd in de ter hoogte van de . Vermeld werd dat voor deze ophoging gebruikt gemaakt werd van afbraakmateriaal, welk werd afgedekt met steenslag én dat de ophoging bestemd was voor het plaatsen van aanhangwagens. Eerste verweerder werd bij dit P.V. in overtreding verklaard met art. 4 van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 en met de artt. 12,13§1 en 14§1 van het afvalstoffendecreet van 2 juli 1981. Het P.V. werd ter kennis gebracht van de Procureur des Konings, zo ook werd de burgemeester van ervan in kennis gesteld.

In opdracht van de Procureur des Konings werd eerste verweerder naar aanleiding van die vaststellingen verhoord op 30 juli 1998. In dit verhoor erkende hij de parking aangelegd te hebben voor de firma waar hij zaakvoerder is, doch er geen kennis van gehad te hebben dat hiertoe een vergunning nodig was. Het opgesteld P.V. (st.3 eisende partij) vermeldt als kwalificatie van de verweerders ten laste gelegde inbreuken: afvalstoffen.

Bij schrijven van 29 juli 1999 (st.5 eisende partij) meldt Animal de Procureur des Konings dat door de toezichthoudende ambtenaar ter plaatse op 27 juli 1999 werd vastgesteld dat de bouwafval nog steeds ter plaatse was.

Met verwijzing naar de feiten gepleegd op 23 juni 1998 door verweerders werd op 30 november 2000 een proces-verbaal opgesteld door de rijkswachtbrigade waarin aan de Procureur gemeld werd dat betrokkene in overtreding is met artikel 99 van het D.O.R.O nu niemand zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het reliëf van de bodem aanzienlijk mag wijzigen en hij ook in overtreding is daar bij de aanleg van steenslag op een bestaand terrein dit onderworpen is aan een aanvraag. Aan het proces-verbaal werd een situatieschets en een fotografisch dossier gevoegd.

Eisende partij stelt dat zij op 24 oktober 2004 een herstellvordering overmaakte aan het parket van Oudenaarde, waarvan geen stuk wordt voorgelegd én dat de zaak door het Parket op 7 maart 2005 zonder gevolg geklasseerd werd. Een bevestiging van seponering daterend van 19 juni 2006 wordt voorgelegd.

2.2. Teneinde de gevolgen van de haar inziens bewezen bouwinbreuk weg te nemen vordert eisende partij lastens verweerders het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en het staken van het strijdig gebruik, hoger nader toegelicht.

Zij motiveert deze keuze door er op te wijzen dat

- conform artikel 99 van het D.O.R.O. niemand zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het reliëf van de bodem aanzienlijk mag wijzigen (art. 99,4°) noch een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor (a) het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval; (b) het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens; (c) het plaatsen van één of meer verplaatsbare inrichtingen die voor bewoning kunnen worden gebruikt, zoals woonwagens, kampeerwagens, afgedankte voertuigen, tenten; (d) het plaatsen van één of meer verplaatsbare inrichtingen of rollend materieel die hoofdzakelijk voor publicitaire doeleinden worden gebruikt,

terwijl verweerders het lager gelegen terrein opgehoogd hebben met afbraakmateriaal afkomstig van gebouwen en dit afgedekt hebben met steenslag teneinde op het terrein vrachtwagens en containers te kunnen plaatsen van tweede verweerster (dit alles zonder vergunning);

- deze werken niet in functie zijn van een agrarisch of para-agrarisch gebied doch louter in functie van een transportbedrijf, derhalve zonevreemde constructies zijn én er geen toepassing kan worden gemaakt van de uitzonderingsbepaling van artikel 145 bis D.O.R.O., zodat voor de uitgevoerde werken geen stedenbouwkundige vergunning kan verkregen worden;

- de werken een ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming krachtens het RUP of plan van aanleg, tevens onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden uitmaken;

- het gevorderd herstel en staking van strijdig gebruik derhalve noodzakelijk zijn om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen, terwijl het verweerders allerminst onverantwoord zware lasten zou opleggen.

Voorts wordt de termijn waarbinnen het herstel en staking van strijdig gebruik wordt gevorderd nader toegelicht, alsmede de gevorderde dwangsom.

2.3. Verweerders, welke de timing van eisende partij hekelen, roepen de verjaring van de herstellvordering in, a fortiori de onontvankelijkheid van de vordering.

Zij wijzen er op dat de herstellvordering te beschouwen is als een persoonlijke vordering tot vergoeding van schade op grond van buitencontractuele aansprakelijkheid die overeenkomstig artikel 2262 bis §1 B.W. verjaart door verloop van 5 jaar vanaf de dag volgend op die waarop de benadeelde kennis heeft gekregen van de schade of van de verzwareing ervan en van de identiteit van de daarvoor aansprakelijke persoon.

Aangevoerd wordt dat het bestuur in casu kennis nam van de schade op 23 juni 1998, op welke datum eveneens de identiteit van de aansprakelijke personen werd vastgesteld, zodat gelet op de overgangsbepalingen in art. 10 van de wet van 10 juni 1998 (tot wijziging van sommige bepalingen inzake verjaring) de herstellvordering zou verjaard zijn op 27 juli 2003. Aangezien de dagvaarding dateert van 30 mei 2005 zou de vordering van eisende partij ronduit laatijdig zijn.

De wederrechtelijke instandhouding zou van geen invloed zijn op de verjaring.

Ondergeschikt wordt ten gronde aangevoerd dat eisende partij het bewijs moet leveren van het exacte tijdstip waarop de verhardingen zouden zijn aangelegd, nu dit essentieel zou zijn om uit te maken of het al dan niet om vergunningsplichtige werken gaat nu werken die dateren van voor de inwerkingtreding van de stedenbouwwet van 1962 geacht worden vergund te zijn. Ook wat de functiewijziging betreft wordt dezelfde argumentatie gevoerd. Uiterst ondergeschikt wordt de noodzaak van de gevorderde dwangsom betwist, zo ook deze van de gevraagde uitvoerbaarheid bij voorraad.

2.4. Eisende partij repliceert dat verweerders voorbij gaan aan de wederrechtelijke instandhouding, zijnde een voortdurend misdrijf, van het door hen gepleegde stedenbouwkundig misdrijf en zolang dit niet verjaard is, de herstellvordering niet kan verjaren conform art. 26 V.T.Wb.Sv.

Eisende partij benadrukt dat het misdrijf van instandhouding in het kader van artikel 146 D.O.R.O. ook buiten de ruimtelijk kwetsbare gebieden nog steeds bestaat en dat de decreetwijziging van 4 juni 2003 enkel geleid heeft tot een strafuitsluitende verschoningsgrond voor wat betreft de instandhouding van misdrijven buiten de ruimtelijk kwetsbare gebieden en niet tot een decriminalisering. De constitutieve elementen van het misdrijf zouden niet zijn gewijzigd, enkel zou de strafsanctie opgeheven zijn door het derde lid van artikel 146 D.O.R.O.

Ter staving van haar stelling verwijst zij naar het arrest nr. december 2005 gewezen door het Hof van Cassatie.

op 13

Voorts verwijst zij naar een arrest van het Hof van Cassatie van 13 mei 2003 om te stellen dat het standpunt van verweerders dat de verjaring van de herstellvordering alleen onderworpen is aan art. 2262 bis B.W. onjuist is én zij wel degelijk ook onder art. 26 V.T.Wb.Sv valt én aangezien het instandhoudingsmisdrijf tot op heden nog steeds is blijven bestaan, zij op rechtmatige wijze de voornoemde herstelmaatregelen kan vorderen.

Waar eisende partij aanvankelijk voorhield dat de functiewijziging een voortgezet misdrijf is, handhaaft zij niet langer deze stelling na het door verweerders geciteerd cassatiearrest van 2 mei 2006.

Ten gronde merkt eisende partij op dat uit de eigen verklaring van eerste verweerder blijkt dat de parking aangelegd in functie van het op 21 januari 1987 opgericht bedrijf (tweede verweerster), alleszins niet aangelegd werd voor 1962, doch zeker na 1987, zodat het toenmalig geldend uitvoeringsbesluit van 17 juli 1984, zoals later gewijzigd en overgenomen in artikel 192 bis D.O.R.O., van toepassing was en verweerders derhalve wel degelijk een stedenbouwkundige vergunning nodig hadden voor de functiewijziging. Eisende partij licht verder de noodzaak van het opleggen van een dwangsom én van de gevraagde uitvoerbaarheid bij voorraad toe.

2.5 Verweerders repliceren hierop dat art. 26 V.T.Wb.Sv. enkel zou gelden wanneer de strafvordering (ook) aanhangig is, maar niet bij een louter burgerlijke procedure.

Voorts zijn zij formeel dat de strafvordering voor het instandhoudingsmisdrijf wel verjaard of beter vervallen is. Zij menen dat eisende partij ten onrechte het voornoemd cassatiearrest van 13 december 2005 citeert en wijzen er op dat in dit arrest met geen woord over de herstellvordering wordt gerept, terwijl dezelfde kamer van het Hof op dezelfde datum twee andere arresten heeft gevelde (met name nr) waar het Hof klaar en duidelijk zou gesteld hebben dat het strafbaar karakter van het misdrijf van instandhouding werd opgeheven en het Hof derhalve tot verval van de strafvordering besluit. Zij merken op dat alsdan het Hof stelde dat wanneer de herstellvordering werd ingesteld op het ogenblik dat de feiten nog strafbaar waren een beoordeling van de herstellvordering mogelijk en zelfs verplicht is, zo ook dat gezien het instandhouden buiten ruimtelijk kwetsbaar gebied niet meer strafbaar is sedert 22.08.2003, de herstellvordering na die datum ingeleid, niet meer bevolen kan worden. Zij besluiten dat de herstellvordering wel degelijk verjaard is.

Eisende partij volhardt in haar standpunten en benadrukt dat met het door haar aangehaald arrest van het Hof van Cassatie van 13 december 2005 (nr) de gerezen discussie of met het derde lid van artikel 146 D.O.R.O een strafuitsluitingsgrond werd ingevoerd dan wel het misdrijf van instandhouden in niet ruimtelijk kwetsbare gebieden werd opgeheven werd beslecht in het voordeel van de eerst vermelde stelling. De door verweerders geciteerde cassatiearresten van dezelfde datum zouden hiermede geenszins strijdig zijn. In deze arresten zou het Hof zich immers over deze discussie niet hebben uitgesproken.

3. Beoordeling:

3.1. Teneinde de ontvankelijkheid van de ingestelde herstellvordering te beoordelen dient in de eerste plaats nagegaan te worden of de herstellvordering al dan niet verjaard is zoals verweerders voorhouden.

Ten onrechte houden verweerders voor dat enkel artikel 2262 bis inzonderheid §2 en 3 B.W. toepasselijk zou zijn op de herstellvordering en niet artikel 26 V.T.Wb.Sv.

Dat artikel 26 V.T.Wb.Sv. enkel zou gelden wanneer de strafvordering (ook) aanhangig is, maar niet bij een louter burgerlijke procedure, zoals voorgehouden door verweerders, is een standpunt dat niet kan bijgetreden worden.

De herstellvordering wijzigt niet van aard doordat zij wordt ingesteld voor de burgerlijke rechter en niet voor de strafrechter. Zij is en blijft, ook wanneer ze voor de burgerlijke rechter wordt ingesteld, een vordering in de zin van artt. 3 en 4 V.T.Wb.Sv.

De in artikel 3 V.T.Sv. bedoelde "rechtsoverdracht tot herstel van de schade, door een misdrijf veroorzaakt" heeft een ruimer voorwerp dan de op art. 1382 B.W. gesteunde vordering tot vergoeding van schade en omvat tevens de vordering tot teruggave zoals bedoeld in art. 44 Sw. en art. 161 Sv.

Ook aan het begrip "teruggave" dient een ruime betekenis gegeven te worden zodat de vordering die ertoe strekt een einde te maken aan de met de wet strijdige toestand die uit het misdrijf is ontstaan en waardoor het algemeen belang wordt geschaad,

zoals de herstellvordering, eveneens valt onder de in art. 161 Sv. bedoelde vordering tot teruggave.

De herstellvordering, als vordering tot teruggave en dus als "burgerlijke vordering" zoals bedoeld in de art. 3 en 26 Voorafgaande Titel Sv., is bijgevolg onderworpen aan de regels inzake verjaring van de burgerlijke rechtsvordering volgend uit een misdrijf. Zij verjaart derhalve volgens de regels van het Burgerlijk Wetboek doch kan niet verjaren voor de strafvordering.

3.2. Het wordt niet betwist dat de principiële toepasselijke verjaringstermijn de dubbele termijn van vijf jaar en twintig jaar is bepaald in artikel 2262 bis §1, 2° en 3de alinea B.W., zodat de herstellvordering normaliter verjaart vijf jaar vanaf de dag volgend op die waarop de "benadeelde" (waarmede de titularis van het vorderingsrecht kan gelijkgesteld worden en in casu dus de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur) kennis heeft gekregen van de schade of van de verzwarende ervan én van de identiteit van de daarvoor aansprakelijke persoon.

Verweerders stellen dat het bestuur kennis nam van de schade, in casu de door verweerder(s) begane stedenbouwkundige misdrijven, én van de identiteit van de aansprakelijke personen op 23 juni 1998. Zij verwijzen hiertoe naar een P.V. van Animal, hetgeen een van de diensten van eisende partij te onderscheiden bestuur is, doch eisende partij blijkt de kennisname van schade én identiteit van de aansprakelijke personen op die datum op zich niet te betwisten, zodat dient geconcludeerd dat de vijfjarige verjaringstermijn normaliter reeds verstreken was op datum van de door eisende partij uitgebrachte dagvaarding.

Eisende partij beroept er zich echter op dat zij haar vordering tevens steunt op de instandhoudingsmisdrijven zowel van de niet vergunde reliëfwijziging als van de functiewijziging én dat de strafvordering voor deze instandhoudingsmisdrijven nog niet verjaard is zodat ook de herstellvordering nog niet verjaard kan zijn.

Hier rijst de discussie of met het derde lid van artikel 146 D.O.R.O. een strafuitsluitingsgrond werd ingevoerd voor de instandhoudingsmisdrijven in niet ruimtelijk kwetsbare gebieden, zoals voorgehouden door eisende partij, dan wel dat het misdrijf van instandhouden in deze gebieden werd opgeheven, zoals verweerders stellen.

3.3. Zoals vermeld verwijst eisende partij naar het cassatiearrest van 13 december 2005 nr. om te stellen dat deze discussie beslecht is in het voordeel van de strafuitsluitingsgrond. Erkend dient te worden dat het Hof van Cassatie in dit arrest het inderdaad heeft over de strafuitsluitingsgrond van artikel 146, derde lid dat bepaalt dat de strafsancie voor het instandhouden van de inbreuken bedoeld in het eerste lid niet geldt voorzover de wederrechtelijke opgerichte constructies niet gelegen zijn in een ruimtelijk kwetsbaar gebied. Evenwel dient ook vastgesteld dat zulks een antwoord uitmaakte op de grief dat het strafbaar feit van het instandhouden van een wederrechtelijk opgerichte constructie niet in al zijn wettelijke bestanddelen werd beschreven in het vonnis.

Het is nog maar de vraag of het Hof geconfronteerd met de uitdrukkelijke vraag of artikel 146 lid 3 D.O.R.O. een strafuitsluitingsgrond invoert dan wel dient geïnterpreteerd te worden als een bestanddeelsluiting, tot dezelfde oplossing zou zijn gekomen.

Het valt trouwens op dat in haar andere arresten van dezelfde datum het Hof van

Cassatie niet spreekt van een strafuitsluitingsgrond doch enkel stelt dat de opheffing van het strafbare karakter van het misdrijf van instandhouding alleen het verval van de op dat misdrijf gesteunde strafvordering tot gevolg heeft én dat, bij ontstentenis van andersluidende bepaling, deze wijziging niet meebrengt dat de instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond, niet langer de grondslag kan uitmaken van een herstelvordering, noch dat de strafrechter voor wie de herstelvordering werd ingesteld op het ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was, daardoor zijn bevoegdheid verliest.

Uitgaande van de leerstelling dat de strafbaarheid een constitutief bestanddeel is van het misdrijf, dient besloten dat waar er geen strafwaardigheid meer is en dus geen strafsancie meer wordt toegepast, er ook misdrijf meer is.

Deze interpretatie van artikel 146, lid 3 D.O.R.O. sluit alleszins aan bij de wil van de decreetgever zoals deze tot uiting is gekomen bij de parlementaire voorbereidingen, welke interpretatie van de wettekst derhalve dient te primeren.

In de parlementaire voorbereiding wordt er immers steeds op gewezen dat het stedenbouwmisdrijf in de regel niet langer een voortdurend misdrijf kan zijn (wat de opheffing van de strafbaarstelling van de instandhouding impliceert) (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/7, p. 7, 15) of nog wordt gesproken over de schrapping van de strafbaarstelling van de instandhouding (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/1, p. 6, 7 en 9, nr. 1566/7, p. 9, 22, 26 en 38; zie ook nr. 1566/8, p. 4). Ook de Raad van State begreep de bepaling in die zin (Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/4, p. 6). Zie ook het verslag van de bespreking in de plenaire vergadering (zitting 28 mei 2003, nr. 58, p. 22, 23, 35).

Ook procureur-generaal beaamde in zijn advies met betrekking tot de door het Hof van Cassatie bij arrest van 13 december 2005 beoordeelde zaak onder nr. , voornoemde wil van de decreetgever. In dit advies stelde hij tevens dat de door de decreetgever gebruikte term "strafsancie" geen courante term is. Ofschoon het begrip spontaan met de "straf" zelf geassocieerd wordt, betekent sancie in het algemeen "middel om de naleving van een voorschrift af te dwingen" zodat, wanneer de klemtoon wordt gelegd op het element sancie (en niet op het element straf), met strafsancie even goed (en zelfs beter) de gehele strafbepaling kan worden bedoeld, besluit hij.

De decreetgever had dus duidelijk een kwalificatiewijziging voor oog. De wijziging houdt, naar het oordeel van deze rechtbank, bijgevolg niet in dat het misdrijf van instandhouding behouden blijft, doch wel slechts strafbaar is in de drie opgesomde uitzonderingen, waarvan er inmiddels twee ongrondwettelijk bevonden werden door het Arbitragehof, zodat in afwachting van een reparatiedecreet, er enkel nog tot een misdrijf van instandhouding kan besloten worden wanneer dit zich situeert in ruimtelijk kwetsbare gebieden.

Er kan ook verwezen worden naar de "Beleidsbrief 2004" van de minister van ruimtelijke ordening dat bouwmisdrijven niet langer kunnen worden vervolgd voor instandhouding tenzij ze zijn gelegen in kwetsbare gebieden (er onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder is of ze een ernstige inbreuk op een essentieel bestemmingsvoorschrift plegen). De afschaffing van het instandhoudingsmisdrijf heeft tot gevolg dat er sneller moet worden opgetreden tegen de oprichters van bouwmisdrijven, luidt het in voornoemde beleidsbrief.

Toepassing makend van de leer dat de strafwaardigheid een constitutief element

van het misdrijf uitmaakt (zie o.m. Dupont L. en Verstraeten R., Handboek Belgisch Strafrecht, 1989-1990, nr.248), kon de decreetgever voorhouden dat met de door haar voorgestelde tekst hetzelfde bereikt werd als met de schrapping van het woord "instandhouden". Zo men het woord instandhouden had geschrapt uit artikel 146 D.O.R.O., maar toch het misdrijf in de voorziene drie omstandigheden (waarvan er slechts één grondwettelijk werd bevonden) wou behouden dan was het nodig geweest alle gevallen van instandhouding die betrekking hebben op één van de geviseerde omstandigheden opnieuw te omschrijven, reden waarom de decreetgever gekozen heeft voor een techniek die het misdrijf van instandhouding opheft, zonder het woord effectief te moeten schrappen.

Wanneer men er van uitgaat dat artikel 146 derde lid slechts een strafuitsluitingsgrond heeft willen creëren dan blijven de burgerlijke gevolgen van het misdrijf bestaan en kan in alle gevallen nog een herstel gevorderd worden. Precies om deze herstellvordering, door de burgers beschouwd als de werkelijke sanctie, was het echter de decreetgever te doen. Door de opheffing van het misdrijf van instandhouding wou de decreetgever verhinderen dat jaren na de begane initiële inbreuk, het herstel nog kon bevolen worden. Beoogd werd de oude, onregelmatige toestanden te laten voor wat ze waren. Met de interpretatie dat het decreet van 4 juni 2003 een strafuitsluitingsgrond gecreëerd heeft, holt men het decreet volledig uit, wat bezwaarlijk de bedoeling van de decreetgever kan geweest zijn.

Anders dan in het door het cassatiearrest van 13 december 2005 nr. beoordeelde geval waarin de herstellvordering was ingesteld *op het ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was*, en in welk geval aangenomen werd dat de opheffing van het strafbare karakter van het misdrijf van instandhouding niet meebrengt dat de instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond, niet langer de grondslag kan uitmaken van een herstellvordering, noch dat de strafrechter voor wie de herstellvordering werd ingesteld op het ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was, daardoor zijn bevoegdheid verliest, werd *in casu de herstellvordering ingesteld op een ogenblik dat zulks niet meer het geval was*.

M.a.w. in casu hebben we niet te doen met een op het ogenblik van de inwerkingtreding van het decreet van 13 juni 2003 hangende herstellvordering, waarvan uit de parlementaire voorbereiding inderdaad niet af te leiden valt dat de decreetgever ervan uitging dat de opheffing van de strafbaarstelling "instandhouding" zou leiden tot een verval van *reeds ingestelde* (en duidelijk niet verjaarde) herstellvorderingen, doch wel met een herstellvordering ingesteld na datum van de inwerkingtreding.

Nu eisende partij zich ingevolge het decreet van 13 juni 2003 niet meer kan beroepen op artikel 26 V.T.Wb.Sv. om te stellen dat de vordering nog niet verjaard is, dient in acht genomen de bij artikel 2262 bis §1, 2de al. B.W. verstreken vijfjarige verjaringstermijn van de herstellvordering, besloten te worden dat de vordering van eisende partij wel degelijk verjaard is.

DE RECHTBANK, rechtdoend in eerste aanleg en op tegenspraak,

Verklaart de vordering van eisende partij onontvankelijk wegens ingetreden verjaring.

Veroordeelt eisende partij tot de gedingkosten, aan zijde van verweerders begroot op 356,98 euro rechtsplegingsvergoeding én aan zijde van eisende partij geen

begroting vereisend.

Aldus behandeld en uitgesproken in openbare terechtzitting gehouden in de rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde, vijfde kamer op **éénentwintig september tweeduizend en zes**.

Aanwezig:

;
;
;

, rechter, voorzitter van deze kamer;
griffier: